

Επιστροφή

Έντυπη Έκδοση
Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, Κυριακή 17 Ιανουαρίου 2010

Διάλογοι για τα κολέγια

Υπεύθυνος: Επιμέλεια: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΙΑΦΑΚΑΣ

Ανοίγει ακόμη μια φορά το μέτωπο των κολεγίων, με τους εμπλεκόμενους να συγκρούονται για το ζήτημα τόσο της νομικής όσο και της ακαδημαϊκής τους υπόστασης.

Τρεις απ' αυτούς αντιπαραθέτουν σήμερα τις απόψεις τους, υπό το πρίσμα της πρόσφατης απόφασης της υπουργού Παιδείας να παραπέμψει το θέμα στο Συμβούλιο της Επικρατείας, αναστέλλοντας τις διαδικασίες αναγνώρισης που είχε δρομολογήσει ο προκάτοχός της:

* Ο πρύτανης του Πανεπιστημίου Πατρών Στ. Κουμπιάς τονίζει τις σοβαρότατες ενστάσεις που έχουν οι πανεπιστημιακοί για την ακαδημαϊκή φύση και τον χαρακτήρα των υφιστάμενων κολεγίων, τη στιγμή που οι απόφοιτοί τους αναμένουν την αναγνώριση των επαγγελματικών τους δικαιωμάτων.

* Ο πρόεδρος του Συνδέσμου Ελληνικών Κολλεγίων Κων. Καρκανιάς υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση αναγνώρισης των τίτλων σπουδών που απονέμουν τα κολέγια, απορρέει από αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου και κατηγορεί τις κατά καιρούς ηγεσίες του υπουργείου Παιδείας ότι όλα αυτά τα χρόνια προωθούν με αδιαφανείς διαδικασίες αλλαγές στο καθεστώς που διέπει τα συγκεκριμένα κέντρα σπουδών.

* Ο γραμματέας Εκπαίδευσης της ΓΣΕΕ Μιχ. Κουρουτός γράφει για την ανάγκη μιας εκρηκτικής μεταρρύθμισης στην παιδεία, που αφενός θα διασφαλίζει την ισχύ του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου και αφετέρου θα απαλλάξει την κοινωνία από το εμπόριο ελπίδας που διαπιστώνεται στον τομέα της εκπαίδευσης και της επαγγελματικής κατάρτισης.

Οι σειρήνες των κολεγίων

Υπεύθυνος: Επιμέλεια: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΙΑΦΑΚΑΣ Του ΣΤΑΥΡΟΥ Α. ΚΟΥΜΠΙΑ*

Το τελευταίο διάστημα, η αναγνώριση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των Κολεγίων (ή Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών) λόγω της πρόσφατης σχετικής κοινοτικής οδηγίας 2005/36/ΕΚ αποτέλεσε το σημαντικότερο ίσως πρόβλημα στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη χώρα μας, καθώς βεβαίως συνδέεται και με τους γνωστούς συνταγματικούς περιορισμούς,

Είναι πια κοινή πεποίθηση ότι το ζήτημα αυτό είναι εξαιρετικά σοβαρό, καθώς η Ελλάδα φέρεται υποχρεωμένη να συμμορφωθεί προς την κοινοτική οδηγία 2005/36/ΕΚ, η οποία επιβάλλει την αναγνώριση επαγγελματικών δικαιωμάτων στους αποφοίτους αυτών των φορέων, απειλώντας τη χώρα με υψηλότατα πρόστιμα, δυσβάσταχτα ιδιαίτερα στη σημερινή οικονομική συγκυρία.

Κατ' αρχάς υπάρχει σοβαρότατο ουσιαστικό πρόβλημα με την ακαδημαϊκή φύση και το χαρακτήρα αυτών των ιδιωτικών φορέων και τελικά με το επίπεδο της παρεχόμενης εκπαίδευσης (:), κατάρτισης (;) και άρα με το επίπεδο στο οποίο πρέπει να καταταγούν ως προς τα επαγγελματικά δικαιώματα των αποφοίτων τους. Επισημαίνεται και πάλι ότι αποτελούν κερδοσκοπικού χαρακτήρα επιχειρήσεις και επομένως δεν είναι δυνατόν να παρέχουν ακαδημαϊκούς τίτλους (ισότιμους με αυτούς που παρέχουν τα ΑΕΙ) σύμφωνα με το Σύνταγμα της χώρας.

Επιπλέον και ουσιαστικά είναι γεγονός ότι γενικά η χαμηλή ποιότητα των όποιων σπουδών τους είναι ορατή διά γυμνού οφθαλμού συγκρινόμενη με αυτήν που απαιτείται σε τριτοβάθμιο ακαδημαϊκό επίπεδο, το επίπεδο του διδακτικού προσωπικού τους είναι μη παραδεκτό για τριτοβάθμιο ίδρυμα και ταυτόχρονα κατά γενική παραδοχή είναι ανύπαρκτη και οποιαδήποτε ερευνητική δραστηριότητα, η οποία εν τέλει χαρακτηρίζει την ποιότητα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Εκτός τούτων, ένα τριτοβάθμιο ίδρυμα χαρακτηρίζεται και από την ώσμωση επιστημών στο εσωτερικό του, την ύπαρξη κτιριακών εγκαταστάσεων και υποδομών ευρείας κλίμακας όπως οι βιβλιοθήκες, τα δίκτυα κ.λπ. Στο πλαίσιο αυτό, η διάχυτη εκτίμηση είναι ότι μια ουσιαστική αξιολόγηση μέσα σ' ένα διεθνές ακαδημαϊκό περιβάλλον δεν θα άφηνε κανένα περιθώριο συνέχισης της λειτουργίας τους.

Αδιάψευστη απόδειξη για τα προηγούμενα αποτελεί το γεγονός ότι παρά το ότι δόθηκε πρόσφατα ένας μεγάλος αριθμός αδειών λειτουργίας σε τέτοιες επιχειρήσεις με βάση τα ελάχιστα (και ανεπαρκή για κάτι τέτοιο κριτήρια του σχετικού νόμου που ψηφίσθηκε πριν ένα περίπου χρόνο), τελικά αποδείχθηκε ότι η διαδικασία αυτή ήταν παράνομη και οι επιχειρήσεις αυτές

δεν μπορούσαν να ικανοποιήσουν ούτε αυτά τα ελάχιστα τυπικά (π.χ. να διαθέτουν χώρους τουλάχιστον 300 τ.μ.(!) και μικρό ποσοστό του εκπαιδευτικού τους προσωπικού να έχει μεταπτυχιακούς ακαδημαϊκούς τίτλους), με αποτέλεσμα οι άδειες αυτές να ανακληθούν.

Το τελευταίο, δε, διάστημα πολλές από τις επιχειρήσεις αυτές παραπλανούσαν τους νέους και τις οικογένειές τους με καταιγίδα παραπλανητικών διαφημίσεων, στις οποίες αναφέρονταν ως πανεπιστήμια που παρείχαν προπτυχιακούς ή και μεταπτυχιακούς τίτλους σπουδών. Για το λόγο αυτό το Πανεπιστήμιο Πατρών προσέφυγε στη Δικαιοσύνη, καταθέτοντας μήνυση στον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου για παραπλανητική διαφήμιση.

Βεβαίως η σημερινή πραγματικότητα είναι ότι ένας μεγάλος αριθμός νέων πίστεψε τις σειρήνες που χρόνια τώρα κρυφά ή φανερά τους χαίδευαν τα αφτιά ότι εύκολα και αβασάνιστα μπορούσαν να αποκτήσουν τίτλους τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ισότιμους με αυτούς των δημόσιων τριτοβάθμιων ιδρυμάτων, οι απόφοιτοι των οποίων ως γνωστόν υπέστησαν σκληρή δοκιμασία για να εισαχθούν αρχικά και στη συνέχεια να σπουδάσουν σε κατά κανόνα απαιτητικά εκπαιδευτικά περιβάλλοντα.

Αρα εγείρεται το ερώτημα: Τι θα κάνουμε με αυτούς τους νέους, αυτούς που ήδη αποφοίτησαν αλλά και αυτούς που πρόκειται να φοιτήσουν σε επιχειρήσεις αυτού του τύπου; Τι είδους επαγγελματικά δικαιώματα και τίτλους σπουδών θα έχουν; Εδώ παρεμβαίνει η κοινοτική οδηγία, η οποία επικεντρώνει στις περιπτώσεις όπου οι επιχειρήσεις αυτές παρέχουν «πτυχία» μέσω και του δικαιώματος δικαιόχρησης τίτλων ιδρυμάτων του εξωτερικού. Ιδρυμάτων που ενδιαφέρονται για εμπορικές συμφωνίες και των οποίων η ποιότητα είναι άγνωστη (;) ή δεν μπορεί να κριθεί (λαμβάνοντας υπ' όψιν και τις σπουδές στη χώρα μας), το αντίκρισμα των πτυχίων τους στην έδρα τους είναι ασαφές κ.λπ.

Ως εκ τούτου, θεωρούμε επιβεβλημένο η χώρα μας να αντιμετωπίσει το θέμα με δικαιοσύνη αλλά και με επιστημονική λογική. Αυτό σημαίνει κατ' αρχήν και με ό,τι έχει προαναφερθεί, ότι δεν μπορεί να συζητηθεί το ενδεχόμενο αναγνώρισης τίτλων σπουδών τριτοβάθμιου επιπέδου και αντίστοιχων επαγγελματικών δικαιωμάτων με δεδομένο τον χαρακτήρα και την ποιότητα των σπουδών στις επιχειρήσεις αυτές, εκτός βεβαίως του συνταγματικού κωλύματος. Αυτό, χωρίς καμία αμφιβολία, είναι δίκαιο απέναντι στους πτυχιούχους και διπλωματούχους των ελληνικών ΑΕΙ.

Είναι γνωστό ότι σε ευρωπαϊκό επίπεδο υπάρχει και έχει γίνει ευρύτατα αποδεκτό σύστημα οκτώ επιπέδων για επαγγελματικά δικαιώματα (Σύσταση 2008/ C 111/ 01) το οποίο δίνει τη δυνατότητα διαβάθμισής τους ανάλογα με την ποιότητα των σπουδών μετά το λύκειο. Αυτό το σύστημα μπορεί να αποτελέσει τη βάση ορθολογικής αντιμετώπισης του προβλήματος και πάντως η κατάταξη δεν μπορεί να γίνει πέραν του τρίτου επιπέδου της εν λόγω σύστασης. Πρέπει εδώ βεβαίως να σημειωθεί με έμφαση ότι ακόμα και σήμερα στα ελληνικά δημόσια ΑΕΙ υπάρχουν τμήματα των οποίων οι απόφοιτοι δεν έχουν επαγγελματικά δικαιώματα.

Θεωρούμε θετικό γεγονός ότι το αρμόδιο υπουργείο για τα θέματα της Παιδείας έχει πια την ευθύνη της αντιμετώπισης του προβλήματος (και όχι το υπουργείο Εμπορίου) και ότι η σχετική συζήτηση έχει μεταφερθεί σε ανώτατο πολιτικό επίπεδο στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπου πρέπει να επιδιωχθούν συμμαχίες που θα ενισχύουν θέσεις και αρχές που εκφράζονται από την τεράστια πλειονότητα του ελληνικού ακαδημαϊκού (και όχι μόνο) κόσμου.

Σε κάθε περίπτωση όμως έφθασε η στιγμή, έστω και τώρα, η πολιτεία αλλά και η κοινωνία στο σύνολο της να αναλάβει τις ιστορικές της ευθύνες και να σκοπεύσει αποκλειστικά στην ουσιαστική ενίσχυση και αναβάθμιση του ελληνικού δημόσιου πανεπιστημίου, αντιμετωπίζοντας μέσα στα συνταγματικά πλαίσια τα υπαρκτά και μεγάλα προβλήματά του.

*Ο ΣΤΑΥΡΟΣ Α. ΚΟΥΜΠΙΑΣ είναι πρόεδρος του Πανεπιστημίου Πατρών.

Εκπαίδευση και όχι εμπόριο

Υπεύθυνος: Επιμέλεια: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΙΑΦΑΚΑΣ Του ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΥΡΟΥΤΟΥ*

Εδώ και χρόνια η ελληνική κοινωνία ταλανίζεται από την επικοινωνιακή σαπουνόφουσκα των «Κολεγίων», με συνέπεια την ταλαιπωρία χιλιάδων νέων που ψάχνουν για μια θέση στη μετα-λυκειακή εκπαίδευση.

Αναμφίβολα οι ευθύνες είναι πολλές γιατί ποτέ δεν επιχειρήθηκε μια ουσιαστική οριοθέτηση του πεδίου με αποτέλεσμα τον εγκλωβισμό των εκπαιδευομένων σε ένα συνεχή οικονομικό καταναγκασμό, μια προοπτική θεσμικής αβεβαιότητας, ένα διαρκές ακαδημαϊκό αδιέξοδο.

*Παρά τις συνεχείς αμφιταλαντεύσεις και τις «έξωθεν πιέσεις» για την αναγνώριση των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών και των επαγγελματικών τους δικαιωμάτων, η ελληνική κοινωνία δεν έχει ανάγκη από τις σπουδές αυτού του τύπου, γιατί ούτε καν αυτό που υπόσχονται είναι σε θέση να προσφέρουν. Η μεταμόρφωση των γκριζών φροντιστηρίων σε ψευδο - πανεπιστήμια στους άχαρους ορόφους των πολυκατοικιών δεν έχει καμία σχέση με τα campus των πανεπιστημίων με τα οποία υποτίθεται ότι συνεργάζονται.

*Όσο για τα ακαδημαϊκά προσόντα των εκπαιδευτών τους, η εικόνα είναι τραγελαφική. Ελάχιστα διδακτορικά, ανύπαρκτο

ερευνητικό έργο, ελάχιστες δημοσιεύσεις. Αναρωτήθηκε άραγε κανείς γιατί δεν διαφημίζεται το εκπαιδευτικό τους προσωπικό; Γιατί απλούστατα δεν είναι ακαδημαϊκό με τους όρους που απαιτούν τέτοιου είδους σπουδές. Μόνο μερικοί συνταξιούχοι ομότιμοι καθηγητές δανείζουν το κύρος που είχαν κάποτε, για βιτρίνα και επικοινωνιακούς λόγους και από εκεί και πέρα το χάος. Αν πάλι μιλήσουμε για εργασιακές σχέσεις, βρισκόμαστε μπροστά σε έναν εργασιακό μεσαίωνα γιατί απλούστατα σοβαρές σπουδές δεν γίνονται με τη διαδεδομένη πια πρακτική της ωρομίσθιας και της «κατ'-αποκοπή» διδασκαλίας.

*Η ελληνική κοινωνία απαιτεί μια εκρηκτική μεταρρύθμιση. Ένα ισχυρό δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο, ανοικτό σε ολόκληρη την κοινωνία με στόχο την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ελεύθερη πρόσβαση. Ο στόχος πρέπει να είναι η απελευθέρωση της γνώσης και όχι ο εγκλωβισμός της μέσα στα άβυσσα των θεσμών και τις ατραπούς των νομοθετημάτων. Για το λόγο αυτό η ελληνική εκπαίδευση χρειάζεται ισχυρούς ακαδημαϊκούς δασκάλους με υψηλό φρόνημα και παιδαγωγική ελευθερία και όχι «ανθρώπους» των ιδιοκτητών. Ιδιαίτερα σήμερα που, λόγω της οικονομικής και πολιτισμικής κρίσης, οι ιδέες έχουν ανάγκη περισσότερο από ποτέ την ενίσχυση της αυτονομίας και της ελευθερίας της διακίνησής τους.

*Σε μια εποχή που η ανεργία, η ελαστική απασχόληση και η φτώχεια θерιεύουν, το αίτημα για μια ισχυρή σύνδεση της εκπαίδευσης με την απασχόληση είναι επιτακτικότερο περισσότερο από ποτέ. Η χώρα χρειάζεται μια αξιόπιστη δημόσια επαγγελματική κατάρτιση τόσο αρχική (ΙΕΚ) όσο και συνεχιζόμενη (ΚΕΚ), με κύριο στόχο την πιστοποίηση και την πρακτική της αξιοποίηση στον επαγγελματικό στίβο. Η μετα-λυκειακή εκπαίδευση απαιτείται να οργανωθεί στη βάση μιας κοινωνικά δίκαιης και διαφανούς προοπτικής, ώστε να παράγονται τεχνικές και επαγγελματικές εξειδικεύσεις οι οποίες να δίνουν μια στέρεα πρόσβαση στην απασχόληση.

*Ως εκ τούτου το αίτημα για μια αληθινή κοινωνία της γνώσης και μια κοινωνία της διά βίου μάθησης δεν μπορεί να υλοποιηθεί μέσα από τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών, είτε αυτά συνεργάζονται είτε δεν συνεργάζονται με πανεπιστήμια του εξωτερικού. Απεναντίας απαιτείται μια θεσμική ανατροπή προκειμένου να οριοθετηθεί η ασυναρτησία, η έλλειψη συντονισμού, οι αλληλοεπικαλύψεις των επαγγελματικών ειδικοτήτων, η αισχροκέρδεια, καθώς και η εξαπάτηση της κοινής γνώμης και χιλιάδων οικογενειών που πληρώνουν εδώ και χρόνια τα επικοινωνιακά τεχνάσματα των εμπόρων της εκπαίδευσης.

*Χωρίς δεύτερη σκέψη, είναι καιρός να προχωρήσουμε στη δημιουργία διαδικασιών δόμησης σαφών επαγγελματικών περιγραμμάτων και διαδικασιών πιστοποίησης επαγγελματικών προσόντων σε εθνικό επίπεδο σε συνάρτηση πάντα με την ευρωπαϊκή πορεία και προοπτική της χώρας. Αυτό δεν μπορεί να γίνει με ημίμετρα και με αμφιβόλου περιεχομένου θεσμικές διαδικασίες. Αντιθέτως, απαιτεί διαφάνεια, δημόσιο έλεγχο, κοινωνικό κύρος και ουσιαστικό αντίκρισμα στην επαγγελματική εξέλιξη.

*Είναι καιρός να δρομολογηθούν εξελίξεις με στόχο τη μείωση των εκπαιδευτικών ανισοτήτων, τη ενίσχυση των ασθενέστερων, τη σύνδεση της μόρφωσης με την εργασία, την απαλλαγή της χώρας από τη συστηματική και καταχρηστική εμπορία ελπίδων στο πεδίο της εκπαίδευσης και της επαγγελματικής κατάρτισης.

*Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΟΥΡΟΥΤΟΣ είναι γραμματέας Εκπαίδευσης της ΓΣΕΕ.

Να εφαρμοστούν οι ευρωπαϊκοί νόμοι

Υπεύθυνος: Επιμέλεια: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΣΙΑΦΑΚΑΣ Του ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΚΑΝΙΑ*

Σήμερα, στην αρχή του 2010, όπως και σε πολλές άλλες περιόδους κατά τα είκοσι και πλέον προηγούμενα έτη, γίνεται πάλι μια έντονη συζήτηση που αφορά τα κολέγια και τους αποφοίτους τους.

Μια συζήτηση που ξεκινάει όπως πάντα από το υπουργείο Παιδείας, το οποίο δεν φαίνεται ούτε τώρα έτοιμο να εφαρμόσει τους ευρωπαϊκούς και τους ελληνικούς νόμους και γι' αυτό προχωρεί με ένα βήμα μπροστά και ένα βήμα πίσω.

*Θυμίζουμε, ότι τα κολέγια λειτουργούν νομίμως με βάση νόμους του υπουργείου Παιδείας -παλιότερα τον νόμο 1.966 του 1992 και πρόσφατα τον νόμο 3.696 του 2008- ενώ τα πτυχία των αποφοίτων τους πρέπει να αναγνωρίζονται από το 1989 με βάση τις ευρωπαϊκές οδηγίες 48 του 1989 και 36 του 2005 και πολλές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου.

Η νέα υπουργός Παιδείας, λοιπόν, ανακοίνωσε πριν από μερικές ημέρες ότι έχει στείλει στο Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣΤΕ) το νέο προεδρικό διάταγμα με το οποίο η Ελλάδα θα εφαρμόζει και την τελευταία ευρωπαϊκή οδηγία, 36/2005, και τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου που αφορούν των αναγνώριση των πτυχίων των κολεγίων όταν αυτά έχουν εκδοθεί από πανεπιστήμια χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτή την αυτονόητη όμως υποχρέωσή της φρόντισε να τη διανθίσει με διάφορες δηλώσεις, που στόχευαν στο να δείξουν ότι αυτή η εφαρμογή θα γίνει εντελώς στενά και ότι δεν είναι κάτι σημαντικό. Εν τούτοις, ας κρατήσουμε το θετικό μέρος της σχετικής γραπτής ανακοίνωσης του υπουργείου της 4/1/2010.

*Το βασικό στοιχείο αυτής της οδηγίας είναι ότι η Ελλάδα υποχρεούται να αναγνωρίζει τα πτυχία των ευρωπαϊκών

πανεπιστημίων και τα απορρέοντα από αυτά επαγγελματικά δικαιώματα, ανεξαρτήτως από το εάν οι σπουδές έγιναν στη χώρα του πανεπιστημίου ή σε συνεργαζόμενο κολέγιο στην Ελλάδα (άρθρο 50, παρ. 3 της οδηγίας), κάτι το οποίο έχουν επιβεβαιώσει όλες οι σχετικές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου.

Αυτή η ευτυχής κατάληξη για τους αποφοίτους των κολεγίων που συνεργάζονται με ευρωπαϊκά πανεπιστήμια είναι συγχρόνως η απόδειξη της τεράστιας αδικίας την οποία διέπραξαν εναντίον τους όλες οι κυβερνήσεις από το 1989 έως σήμερα και φυσικά τους δίνει το δικαίωμα να ζητήσουν ηθική και υλική αποζημίωση.

*Επίσης η αναμενόμενη από ημέρα σε ημέρα κυκλοφορία και ενεργοποίηση αυτού του Π.Δ. αποδεικνύει την ασυνέπεια του υπουργείου Παιδείας προς τους Έλληνες πολίτες, αφού επί πολλά χρόνια οι υπουργοί Παιδείας (το 2007 ο ίδιος ο πρωθυπουργός) ανακοίνωναν ότι θα εφαρμόσουν τις σχετικές ευρωπαϊκές οδηγίες, κάτι που δεν έκαναν, πιεζόμενοι από τους μονίμως διαμαρτυρούμενους εκπροσώπους των πανεπιστημίων και άλλων επαγγελματικών οργανώσεων.

Ιδιαίτερα σημειώνω την έκδοση του Π.Δ. 165 του 2000, με το οποίο το υπουργείο Παιδείας υποτίθεται ότι εφάρμοσε την παλιά οδηγία 48 του 1989, κάτι που ποτέ δεν έκανε, πιστό στη νοοτροπία ότι μπορούμε να ξεγελάσουμε τους κουτόφραγκους, ξεχνώντας ότι έτσι αδικεί και εξαπατά τους δεκάδες χιλιάδες Έλληνες πτυχιούχους ευρωπαϊκών πανεπιστημίων. Ελπίζουμε ότι το νέο Π.Δ. δεν θα έχει την ίδια κατάληξη.

*Συγχρόνως, όμως, σήμερα (την 4/1/2010), η υπουργός Παιδείας ανακοίνωσε ότι σκοπεύει να αλλάξει το νομοθετικό πλαίσιο λειτουργίας των κολεγίων, να αλλάξει το όνομά τους, να εφαρμόσει σχετικές υποδείξεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (τις οποίες όμως δεν έχει δημοσιοποιήσει). Πριν από 45 ημέρες πάλι (την 23/11/2009) είχε ανακοινώσει ότι σκοπεύει να άρει τις άδειες λειτουργίας που είχαν δοθεί σε 33 κολέγια, λόγω διαδικαστικών παραλείψεων του υπουργείου Παιδείας και να τις επανεξετάσει εξ αρχής (με βάση τον ισχύοντα νόμο του 2008).

Όλο αυτό το διάστημα, κατά το οποίο κυκλοφορούν στο υπουργείο Παιδείας αυτές οι σκέψεις, η υπουργός δεν θέλησε να μας καλέσει για να μας ενημερώσει και για να ζητήσει τη συμβολή μας στο υπό εξέλιξη νέο πλαίσιο λειτουργίας μας - ελπίζουμε ότι θα μας καλέσει, έστω και τώρα.

Όλα τα παραπάνω όμως δείχνουν δύο σημαντικές παθογένειες του ελληνικού κράτους:

*Η πρώτη είναι η αδιαφάνεια με την οποία προωθούνται οι όποιες αλλαγές. Όλα γίνονται μυστικά, χωρίς συμμετοχή των ενδιαφερομένων, οι οποίοι καλούνται μόνο όταν έχουν ήδη διαμορφωθεί οι κατευθύνσεις των όποιων νομοθετικών πρωτοβουλιών. Έτσι έγινε και με τη διαμόρφωση του ανωτέρω υπό έκδοση Π.Δ., για την οποία δεν ζητήθηκε η γνώμη ούτε του Συνδέσμου Ελληνικών Κολλεγίων, ούτε της ομοσπονδίας των αποφοίτων των κολεγίων, παρ' ότι αυτοί οι δύο φορείς ήταν εκείνοι οι οποίοι δικαιώθηκαν και από το περιεχόμενο της ευρωπαϊκής οδηγίας, και από τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου.

Αυτή βεβαίως η αδιαφάνεια δυστυχώς δεν παρουσιάζεται μόνο τώρα αλλά χαρακτηρίζει τις πρακτικές και όλων των προηγούμενων υπουργών Παιδείας από το 1990 έως σήμερα. Επαναλαμβάνουμε ότι ελπίζουμε πως η υπουργός Παιδείας θα μας καλέσει σύντομα για έναρξη συζητήσεων έστω για το νέο σχέδιο νόμου.

Η δεύτερη είναι η τόσο συχνά διακοπόμενη συνέχεια τους κράτους. Ο ένας υπουργός Παιδείας (Ευρ. Στυλιανίδης) φέρνει στη Βουλή το σχέδιο νόμου για τα κολέγια, το οποίο ψηφίζεται και γίνεται ο ν. 3.696/2008.

Ο επόμενος υπουργός (Αρης Σπηλιωτόπουλος) επί 7 μήνες (Ιανουάριο έως Ιούλιο του 2009) δεν προχωρεί στην εφαρμογή του νόμου και έτσι καταλήγουμε στη βιαστική εφαρμογή του κατά τους τελευταίους δύο μήνες της προηγούμενης κυβέρνησης.

Αυτός ο υπουργός δίνει τις άδειες ίδρυσεως και λειτουργίας σε 33 κολέγια, ενώ η επόμενη υπουργός (η Άννα Διαμαντοπούλου) ανακοινώνει την πρόθεσή της να άρει τις άδειες λειτουργίας (ευτυχώς, δεν το έκανε). Η ίδια υπουργός ανακοινώνει τώρα ότι προτίθεται να αλλάξει τον νόμο 3.696/2008, μόλις 17 μήνες μετά την ψήφισή του.

*Αναρωτιέμαι αλήθεια αν το υπουργείο Παιδείας σκέπτεται ότι όλες αυτές οι αλλαγές επηρεάζουν επιχειρηματικά τα κολέγια (σε καταστρεπτικό βαθμό) αλλά και δύο χιλιάδες καθηγητές και άλλο προσωπικό τους και περίπου 20.000 σπουδαστές και τις οικογένειές τους.

* Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΚΑΝΙΑΣ είναι πρόεδρος του Συνδέσμου Ελληνικών Κολλεγίων.